Hồi thứ sáu
Chung viên ngoại dọn nhà tiếp giá
Đặng An Nhân hết dạ khuyên chồng

Lần hồi ngày lụn tháng qua, bóng thiều quang như thoi trở, lật bật đã đến ngày mười ba tháng năm, Chung viên ngoại bèn hối gia đinh dọn dẹp quét tước trong ngoài, cổ đồ bát bảo chưng ra, lo sắm sửa ân cần, phòng tiếp nghinh Vương sứ.

Rồi đó ba cha con Chung lão thay y mão chỉnh tề, chờ đến xế qua mà chẳng thấy Khâm sai đến cửa, vừa muốn sai người đi thăm chừng, vùng nghe có tiếng xe ngựa rần rần, ba cha con ngỡ là Khâm sai đã tới, liền dắt nhau ra quỳ mọp giữa đường tiếp nghinh thánh chỉ.

Chẳng dè xe ngựa ấy là xe ngựa của bọn khách thương, thấy cha con Chung lão quỳ chặn đường, thì la lớn:

– Đường thì để cho xe ngựa vãng lai, ai lại quỳ chặn đường, chẳng qua bọn ta đi tới, sao chưa đứng dậy tránh xe, còn quỳ làm chi đó vậy?

Chung lão biết mình lầm rồi, trong lòng hổ thẹn, mặt mũi sượng sần bèn nói gượng lại rằng:

– Bọn ta lạy sao Bắc Đẩu, can cớ chi đến các người, các người đi thì cứ việc mà đi, chớ có nói chi cho nhiều chuyện.

Khi bọn xe ngựa ấy đi rồi, Chung lão trong lòng tức giận liền trở vào nhà hối Chung Long, Chung Hổ bắt Vô Diệm đem đi giải nạp. Chung Long, Chung Hổ vâng lời, chạy vào phòng nói cho mẹ hay, An Nhân nổi giận mắng rằng:

– Đồ súc sinh, sao bây hầm hầm cứ mong lòng muốn hại em hoài vậy? Hãy đi ra cho mau, để ta hỏi lại con gái ta coi đã.

Nói rồi liền đuổi Chung Long và Chung Hổ ra, rồi trở vào phòng kêu Chung nương nương, khóc và hỏi rằng:

– Con nói nay đến kỳ rồi mà, sao không nghe tin tức gì hết vậy?Làm cha với hai anh con dọn dẹp nhà cửa và chờ đợi trọn cả ngày nay không thấy chi hết, nên cha con giận mà muốn giết con, vậy thì con liệu làm sao nói cho mẹ nghe với.

Chung nương nương thưa:

– Tề Quân là chúa một nước, chớ chẳng phải như kẻ tầm thường, một lời hứa ra, không lẽ bỏ qua cho được. Nay người trễ đây thì chắc trong triều nhiều việc, vậy thì phải chờ đến ngày rằm, chắc làm sao cũng có tin đến, mẹ nói dùm lại với cha, xin dung cho con một vài ngày nữa.

Đặng An Nhân bèn trở ra ngoài nói lại với Chung lão. Chung lão nổi giận mắng rằng:

– Mụ khéo bênh con mụ lắm! Nó đã làm việc bằng trời, mà mụ hãy còn dung túng, nếu chẳng giết nó cho rồi, còn để mà chờ cho họa tai tới cửa hay sao?

Đặng An Nhân bèn cười mơn nói rằng:

– Ông khéo nghe chi lời hai đứa súc sinh, mà giận con tôi tội nghiệp. Sao ông không nghĩ lại mà coi, nếu quả như nó đánh Tề Quân và đoạt thu ngọc đai thì phải phạm tội với triều đình, mà từ ấy đến nay sao chẳng thấy quan quân tìm bắt, bởi việc ấy chẳng quan trọng chi, nên mới bình yên như vậy? Nếu nay ông giết con tôi đi, thì rất uổng cho tôi đẻ đau mang nặng, ví như nay mai gì đây, Tề Vương quả sai người đến rước, thì chừng ấy ông giết Chung Vô Diệm ở đâu mà chạy kịp cho người, có phải là bị tru di tới chín họ đi chăng? Chừng việc đến ăn sao kịp?

Chung lão nghe An Nhân phán tỏ đuôi đầu, bèn hồi tâm nghĩ thầm rằng:

“Mụ này việc thấy biết cũng là cao xa chớ phải chơi gì” Chung lão cứ làm thinh suy nghĩ hoài, một là tình cha con khó dứt, hai là e sợ Tề Vương; ba là vợ chồng đã có tuổi rồi, không lẽ rầy rà với nhau cho thái quá. Nghĩ như vậy rồi kêu An Nhân mà nói rằng:

– Thôi, thôi, tôi cũng vị tình mụ mà dung cho nó vài ngày, nếu chẳng có tin triều đình đến thì tôi cũng nạp luôn cả mụ, nói cho mụ biết.